Ворог завжди поряд…

Справжній псевдо патріотизм це:

1. Коли умовного сивочолого екс-президента під час війни в робочий час у стінах Верховної Ради – знімають на відео, де він розмовляє російською мовою з іншими депутатами (бо направду це його мова спілкування), та й при нагоді запитують на кшталт – а як же закон про державну мову, який ви протягли повз Конституції, і де ж ваша доктрина про панівну мову титульної нації? Він зазвичай потім відповідає вже на неприховану камеру, що такі відео та такі питання – це російське ІПСО.

> Тобто – бачити на власні очі як воно є насправді – це ІПСО, а неприкрита брехня та нахабне лицемірство – це тоді виявляється що, патріотизм? Коли тебе ставлять перед дилемою – сприймати реальність чи перетворитися на болванця з пусткою в макітрі, треба вибрати друге щоб не бачити реальності – бо це і є патріотизм?

2. Коли умовний сам собі співак у кепці наодинці – скаржиться на те, що українська мова ніколи (нібито) не отримувала належної підтримки держави, але в приватних розмовах наприкінці 90-х російською мовою – доводив штибу, щоб мати шанс пробитися в шоу бізнесі – треба створювати дурнуваті пісні для масового споживача українською мовою. Бо ви ніколи не отримаєте визнання і перших місць на музичних фестивалях, на яких базова вимога (і це правда, так було завжди) – наявність пісні українською мовою бажано з використанням фольклору (типу коли замість мізків у макітрі в Гриця в штанях полуниця). Та й ще тому, що нікому не потрібна складна рок-музика ще і якоюсь там англійською мовою (мовою чергового одвічного ворога Трампа-Краснова!).

Або розповідати про те, що умовний міністерський співак у шарфику – ніколи не співав російською мовою, і якщо ви таке кажете – ви агент Кремля, навіть якщо перед вами відео факт, коли у 2013 році на федеральному каналі РФ – він співає російською мовою.

Або показово зі слиною на вустах проповідувати, що ненавидиш «русню» з дитинства (з часів уже незалежної України), попри те, що в ВК знаходяться твої записи російською про любов до російських поетів та усіляких толстоєвських.

Або коли умовний кучерявий кухар у вишиванці із замріяною посмішкою на обличчі – суржиком теревенить щодо того, що на телебачення він потрапив лише завдяки квотам на українську мову, а от тепер звільняє кожного, якщо почує, як той послуговується російською мовою в спілкуванні (зрозуміло, що це не помста і не усунення конкурентів, а свідома позиція штибу хуторянської диктатури з малечку).

> Тобто – вповзти крізь задній двір в шоу бізнес коштом державних квот щодо української мови або застосовувати мову як відстроювання від конкурентів, або ж розповідати, що треба слухати вітчизняне бо втратиш свій дохід від ринку на умовах чесної конкуренції за якісний продукт, – це і називається бути щирим у своєму патріотизмі? Не дивно, що потім дізнаєшся, що подібні персонажі шоу

бізнесу виявляються заброньованими від мобілізації як – бляха – стратегічні підприємства.

3. Коли умовний публічний військовий, який постійно тягне промови на заходах від фонду сера олігарха Пінчука, говорить, що ми всі маємо воювати до переможного кінця за країну, але якщо війна закінчиться перемир'ям – він відразу ж звідси поїде. Адже кому потрібна ця мирна Україна? Або коли черговий «військовий за одягом» з-поміж тих, хто звитяжно воює з ворогом не покидаючи студії телемарафон-назавжди та продажних грантово-державних Ютуб каналів, пекельно закликає всіх до єдності в священному акті очищення крові нації від невартих цього дару та відверто бреше щодо того, що в армії всі говорять українською мовою, достеменно знаючи що в ЗСУ – майже 70% російськомовних.

Або коли, типу радикальний націоналіст – публічно доводить, що всі хто не говорить українською мовою – вороги та «русня», але після того, як хильне 100 грамів, забуває про це і переходить на російську, закусюючи гаслами щодо панівної нації, де нібито кожен свинопас може стати лицарем.

> Тобто – воювати за Україну доти, доки маєш донати у фонд, це і є війна до переможного кінця? Створювати ідеологічну фікцію про те, що ворога перемагає елітна націоналістична армія, для якої українська мова це головна зброя, при цьому посилаючи незаконно мобілізованих, в тому числі російськомовних солдатів, у окопи, щоб утримувати переважаючи кількісно сили ворога ціною свого життя, – це й називається створювати патріотичну еліту, яка повинна йти у владу?

Як так вийшло, що ідеї – миру, сучасного розвитку, громадянських свобод і прав, ділових і вигідних відносин заради майбутнього процвітання України – це російська інформаційна зброя, а ідеї – війни, заперечення реальності, глупотіння народу, архаїчного суспільства панів і кріпаків, руйнування країни зразка 1991 року та диктатури з боку тих, хто очистив (за допомогою брехні, лицемірства, обману, грошей, влади, корупційної крадіжки, насильства тощо) національну ідеологію від ворожого впливу – це справжній патріотизм?

Прокиньтеся і розплющте очі… ваш світ – *перевертень!*

Якщо у вас після прочитаного постало питання у вигляді пропагандистського кліше, на кшталт – той що, це означає, нам усім потрібно тепер капітулювати перед РФ і жити як вони? Ви один із тих, чия доля – жити в приреченому світі навиворіт, не підозрюючи того, що – **буряти вже тут і мають українські паспорти**.

Усі умовні персонажі – реальні.